

CAPITOLUL UNU

*În care e construită o căsuță
pentru Aiurel pe Strada Puh*

Într-o zi în care Ursul Winnie n-avea nimic altceva mai bun de făcut, s-a gândit că ar face ceva, așa că s-a dus pe-acasă pe la Purceluș ca să vadă ce făcea Purceluș. Încă mai ninge în timp ce el țopăia pe urmele albe din zăpadă, și se gândea că avea să-l găsească pe Purceluș încălzindu-și degetele în fața focului, dar, spre marea lui surpriză, a văzut că ușa era deschisă și, cu cât se uita mai mult înăuntru, cu atât Purceluș nu era acolo.

— E plecat, a zis cu tristețe Winnie. Asta e situația. Nu e aici. Va trebui să pornesc într-o rapidă Plimbare Gânditoare de unul singur. Mii de purici!

S-a gândit mai întâi să bată totuși tare de tot, doar ca să fie *foarte* sigur... Așteptând ca Purceluș să nu-i răspundă, tot sărea în sus și-n jos ca să nu-l ia frigul, și, dintr-odată, i-a venit în minte o melodie, care i se părea a fi o Melodie Bună, de felul celor pe care le Fredonezi plin de speranță Celorlalți.

Cu cât ninge mai tare
(Dim-diri-dum),
Cu-atât e ninsoare
(Dim-diri-dum)
Cu-atât e ninsoare
(Dim-diri-dum)
Mai mare.
Și habar nimeni n-are
(Dim-diri-dum),
Că îmi e la picioare
(Dim-diri-dum),
Că îmi e la picioare
(Dim-diri-dum),
Frig tare.

— Deci uite ce-o să fac, a zis Winnie, o să fac așa. O să merg mai întâi acasă, ca să văd cât e ceasul, și poate îmi pun un fular gros la gât, și dup-aia mă duc să-l văd pe Aiurel și să-i cânt melodia.

A plecat repede spre casă; și pe drum mintea îi era atât de ocupată cu melodia pe care i-o pregătea lui Aiurel, încât, când l-a văzut pe Purceluș stând și scărpinându-se în cap în cel mai bun fotoliu al lui, n-a putut decât să stea acolo și să se scarpine-n cap, întrebându-se în a cui casă intrase.

— Bună, Purceluș, a zis. Credeam că ești plecat.

— Nu, a zis Purceluș. Tu erai plecat, Winnie.

— Ai dreptate, a zis Winnie. Știam că unul dintre noi era plecat.

S-a uitat la ceasul de pe perete, care se oprise cu câteva săptămâni înainte la unsprezece fără cinci.

— E aproape unsprezece, a zis Winnie cu veselie. Ai picat la țanc pentru o pișcuțică de ceva, apoi și-a băgat capul în dulap. Dup-ai-a ieșim și noi, Purceluș, și-i cântăm lui Aiurel melodia mea.

— Care melodie, Winnie?

— Melodia pe care o să i-o cântăm lui Aiurel, a explicat Winnie.

Ceasul arăta tot unsprezece fără cinci când Winnie și Purceluș au pornit la drum jumătate de oră mai târziu. Vântul se mai potolise, iar zăpada, obosită să tot alerge în cerc încercând să se prindă din urmă, fâlfâia lin până când găsea un loc unde să-și tragă sufletul, și uneori locul ăsta era nasul lui

Winnie și alteori nu era, și după o vreme, Purceluș purta un fular alb în jurul gâtului și se simțea mai înzăpezit în spatele urechilor decât se simțise vreodată.

— Winnie, a zis el în cele din urmă, puțin cam timid, pentru că nu voia ca Winnie să creadă că se Dă Bătut, știi, mă-ntrebam. Cum ar fi dacă am merge acum acasă și am *repe-ta* cântecul tău, și i l-am cânta lui Aiurel mâine... sau... sau poimâine, când s-ar întâmpla să ne întâlnim cu el.

— E o idee foarte bună, Purceluș, a zis Winnie. O să repetăm acum, în timp ce mergem. Dar n-are nici un rost să mergem acasă și să repetăm, pentru că e un Cântec special de Aer Liber care Trebuie Să Fie Cântat În Zăpadă.

— Ești sigur? a întrebat îngrijorat Purceluș.

— Păi, Purceluș, o să vezi când o să-l auzi. Pentru că începe așa: *Cu cât ninge mai tare, dim-diri-dum...*

— *Diri* cum? a zis Purceluș.
— *Dum*, a zis Winnie. L-am pus și pe el ca să sune mai melodios. *Cu-atât e ninsoare mai mare, dim-diri-dum, cu cât...*
— N-ai zis „ninge“?
— Ba da, dar asta era *înainte*.
— Înainte de *dim-diri-dum*?
— Era *alt diri-dum*, a zis Winnie, simțindu-se cam încurcat.
Ți-l cânt cum trebuie și o să vezi.
Așa că l-a cântat din nou.

Cu cât ninge
MAI TARE dim-diri-dum,
Cu-atât e
NINSOARE dim-diri-dum
Cu-atât e
NINSOARE dim-diri-dum
Mai
Mare.
Și habar nimeni
N-ARE dim-diri-dum,
Că îmi e la
PICIOARE dim-diri-dum
Că îmi e la
PICIOARE dim-diri-dum
Frig
Tare.

L-a cântat în felul ăsta, care e cel mai bun fel de a-l cânta, și după ce-a terminat, a așteptat ca Purceluș să spună că, dintre toate Melodiile de Aer Liber pentru Vreme cu Zăpadă pe care le auzise vreodată, asta era cea mai bună. După ce-a cântărit chestiunea cu atenție, Purceluș a spus:

— Winnie, a zis el pe un ton solemn, nu atât la *picioare* cât la *wrechi*.

Erau de-acum destul de aproape de Locuința Posomorâtă a lui Aiurel, adică de locul unde trăia el, și în timp ce în spatele urechilor lui Purceluș încă mai sufla viscolul, iar el începuse să se cam sature, au cotit-o printr-o mică pădure de pini și s-au așezat în fața porții de la intrare. Acum erau feriți de zăpadă, dar le era foarte frig, și, ca să-și țină de cald, au cântat tot cântecul lui Winnie de vreo șase ori la rând, Purceluș

facea *divi-dum*-urile, iar Winnie facea restul, și amândoi se înghionteau cățarați pe poartă împungându-se cu niște bețe în locurile potrivite. Și în scurtă vreme li s-a făcut mult mai cald, și au putut din nou să vorbească.

— M-am tot gândit, a zis Winnie, și m-am gândit așa: m-am gândit la Aiurel.

— Ce-i cu Aiurel?

— Păi, sărmanul Aiurel n-are și el un acoperiș deasupra capului.

— Nici nu are, a zis Purceluș.

— *Tu* ai o casă, Purceluș, și eu am o casă, și sunt niște case foarte bune. Christopher Robin are și el o casă, Bufniță și Kanga și Iepure au casele lor, până și prietenii și rudele lui Iepure au case sau ceva asemănător, dar sărmanul Aiurel n-are nimic. Deci eu m-am gândit așa: ce-ar fi să-i construim o casă.

— Asta, a zis Purceluș, este o Idee Măreață. Și unde s-o construim?

— O construim aici, a zis Winnie, chiar lângă pădure, să nu fie în bătaia vântului, pentru că aici mi-a venit ideea. Și o să-i spunem Strada lui Puh. Și o să construim Căsuța lui Aiurel din bețe pe Strada Puh pentru Aiurel.

— Era o grămăjoară de vreascuri de cealaltă parte a pădurii, a spus Purceluș. Le-am văzut eu. Multe de tot. Unele peste altele.